

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Farkas Éva jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-budapesti Adóigazgatósága (felperes címe) felperesnek, a dr. Szirtes Csongor ügyvéd (jogi képviselő címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. r. alperes címe) I. rendű, és a Szenyán és Rozgonyi Ügyvédi Iroda (jogi képviselő címe) által képviselt II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. október 8-án meghozott 25.G.40.835/2013/18. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperes 19. és 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán a 2015. március 25-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi továbbá az I. és II. r. alperest, hogy 15 nap alatt fizessenek meg felperesnek egyenként 25.000-25.000 (Huszonötezer-huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint I. r. alperes 2008. március 7-től 2011. február 4-ig önálló cégjegyzésre jogosult ügyvezetője és 2009. július 26-tól 2011. február 4. napjáig tagja, míg a II. r. alperes 2009. július 26-tól 2011. február 4. napjáig volt önálló cégjegyzésre jogosult ügyvezetője és tagja az A M Kft. gazdasági társaságnak.

Az I. r. alperes 2005. november 21-től 2009. február 24-ig tagja, míg 2007. március 7-től 2009. február 24-ig, és 2010. augusztus 1-től 2010. október 18. napjáig önálló cégjegyzésre jogosult ügyvezetője volt a S Kft.-nek.

Az A M Kft. társaság 2009. július 9. napján, 2010. augusztus 31. napjáig terjedő határozott idejű bérleti szerződést kötött a perben nem álló R-E Kft.-vel mint bérbeadóval az (ingatlan címe) szám alatt található 1009 m2 alapterületű ingatlan 161 m2 alapterületű részének bérbeadására. A bérleti szerződés IX/4. pontjában a felek rögzítették, miszerint az albérlő tudomásul veszi, hogy a bérleményben csak a tulajdonos és bérbeadó előzetes írásbeli engedélyével és saját költségére végezhet beruházásokat, átalakítást, korszerűsítést stb. úgy, hogy az ebből eredő költségeinek megtérítését a jelen szerződés - bármely okból történő - megszűnése esetén a bérbeadótól nem követelheti. A perbeli ingatlan a cégnyilvántartás adatai szerint a társaság fióktelepéül szolgált 2009. december 2-től, 2011. február 4. napjáig.

Az A M Kft. a 2009-es üzleti évre letétbe helyezett és közzétett éves beszámolója szerint 2009. december 31. napján 11.943.000 forint értékű tárgyi eszközzel, valamint 13.280.000 forint értékű forgóeszközzel rendelkezett, saját tőkéje a 2008. évben feltüntetett 832.000 forint volt, amely - 33.092.000 forint összegre csökkent. A társaság 2009. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került.

A társaság fióktelepéül szolgáló bérelt ingatlanon a S Kft. a 2010. május 3. napján kelt szerződés alapján - mely szerződés megkötése során a társaság képviselőjében az I. r. alperes járt el - 2010. május és 2010. augusztus hó között informatikai hálózatfejlesztést végzett, mindösszesen 2.870.000 forint + 25% áfa (bruttó 3.587.500 forint) értékben. A perbeli ingatlanhoz kapcsolódóan 2010. év folyamán a S Kft. felújítást is végzett 3.170.000 forint + 25% áfa (bruttó 3.962.500 forint) értékben. A társaság az informatikai hálózatfejlesztéssel és az ingatlanfelújítással keletkezett 7.550.000 forint összegű tartozását 2010. október 5. és 6. napján átutalással megfizette a S Kft.-nek.

A felperes nyilvántartása szerint a társaságnak 2008. december 31-én 898.692 forint, 2009. december 31-én 9.220.198 forint, míg 2010. december 31-én 15.055.270 forint adótartozása állt fenn.

A Fővárosi Törvényszék a 2011. április 20-án jogerőre emelkedett végzésével megállapította a társaság fizetéseképtelenségét, és elrendelte a felszámolását, mely végzés közzétételére 2011. május 6-án került sor.

A felperes a társaság felszámolási eljárásában 14.843.862 forint összegű hitelezői igényt jelentett be, melyet a felszámoló határidőben bejelentett hitelezői igényként vett nyilvántartásba.

Felperes keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján kérte az alperesek egyetemleges felelősségének megállapítását. Az volt az álláspontja, hogy alperesek, mint a társaság volt vezető tisztségviselői a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a társaság vagyona 7.550.000 forint összeggel csökkent. Kérte továbbá az alperesek egyetemleges kötelezését 7.555.000 forint összegű vagyoni biztosíték nyújtására is. A keresetben foglaltak szerint alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően úgy végeztek a társaság által bérelt ingatlanon 7.550.000 forint értékben felújítási és korszerűsítési munkálatokat, hogy a munkák teljesítésének időpontjában a határozott időre kötött bérleti szerződés már lejárt. A társaság 2010 júliusában továbbá értékesítette az irodai berendezései nagy részét, köztük a számítógépeket is, így az ezt követően végzett informatikai hálózatfejlesztés szükségtelen és indokolatlan volt. Kifejtette, a társaság 2009. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Keresetében utalt arra is, hogy az alperesek nem tettek eleget a 2010-es üzleti évre a beszámoló közzétételi és letétbehelyezési kötelezettségüknek, ezért a hitelezői érdekek sérelmét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján esetükben vélelmezni kell.

Az I. és II. r. alperes a felperes keresetének elutasítását és perköltségben való marasztalását kérte.

I. r. alperes vitatta a keresetben megjelölt időponttal a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet létrejöttét, továbbá hangoztatta, hogy a társaság 2010-ben is folyamatosan működött. Az informatikai fejlesztést is a társaság gazdaságosabb működése indokolta, a perbeli ingatlanban eszközölt felújítási munkálatok eredményeként pedig a bérlemény fenntartásának a költsége is csökkent. Állította, ügyvezetői tevékenysége végig arra irányult, hogy a gazdasági válság hatása ellenére is eredményes legyen a működés, és a társaság újabb munkák megszerzésével a hitelezői követeléseket kiegyenlítsé.

II. r. alperes védekezésében azt hangsúlyozta, hogy a társaság ügyeinek intézésében nem vett részt, a perbeli ingatlan felújításáról és az informatikai hálózat fejlesztéséről csak a felszámolási eljárás

megindulását követően szerzett tudomást. Vitatta, hogy a társaság 2009. december 31-én fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került volna. Felhívta a figyelmet arra, hogy 2009. augusztus 3. és 2009. november 3. napja között több részletben 1.650.000 forint és 16.300 euró kölcsönt nyújtott a társaságnak és az I. r. alperesnek, mely befizetései a társaság üzletszerű gazdasági tevékenysége működésének biztosítását szolgálták. Hivatkozása szerint még 50%-os szavazati aránnyal rendelkezve sem tudott volna tényleges ráhatást gyakorolni a társaság működésére.

Az első fokon eljáró bíróságnak a keresetnek helyt adva megállapította, hogy az I. és II. r. alperesek az A M Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztétét követően az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal az A M Kft. vagyona 7.550.000 forinttal csökkent. Ennek következtében az I. és II. r. alperesek 7.550.000 forint erejéig egyetemleges kártérítési felelősséggel tartoznak az A M Kft. felszámolási eljárása során ki nem elégített hitelezői követelésekért. Kötelezte továbbá az I. és II. r. alpereseket 7.550.000 forint vagyoni biztosíték letétbe helyezésére is, valamint az I. és II. r. alperest egyenként 50.000 forint perköltség felperes javára történő megfizetésére, továbbá alpereseket egyetemlegesen 36.000 forint eljárási illeték államnak, külön felhívásra való megfizetésére.

Határozata indokolásában idézte a Gt. 30. § (3) bekezdését, valamint a felszámolási eljárás megindulásakor hatályos Cstv. 33/A. § (1)-(3) bekezdésében foglaltakat, továbbá a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 2011. december 31. napjáig hatályos 150. § (1) bekezdésében, és a Pp. 164. § (1) bekezdésében írtakat. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet vizsgálata során kifejtette, hogy az adós gazdálkodására, vagyonára vonatkozóan rendelkezésre álló éves beszámolóban foglaltak közül az eszköz oldalon szereplő forgóeszköz vagyon állítandó szembe a forrás oldalon a rövid lejáratú kötelezettségekkel. E két mérlegelem, amely rendeltetésénél fogva éven belüli szereppel bír. A társaság 2009-es gazdálkodási évre vonatkozó egyszerűsített éves beszámoló adatai szerint a társaság 13.281.000 forint összegű forgóeszközével - melyből 7.813.000 forint követelés - 23.872.000 forint összegű rövid lejáratú kötelezettség állt szemben. A 2009-es gazdálkodási évben a társaság saját tőkéje az előző évi 832.000 forintról -33.092.000 forintra változott, és a mérleg szerinti eredménye -33.924.000 forint volt. Ezen adatok egybevetése alapján megállapította, hogy a társaság legkésőbb 2009. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került. Rögzítette, e mérlegadatok azt támasztják alá, hogy az alperesek előre látták, vagy ésszerűen előre kellett volna látniuk, hogy a társaság nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. E körben utalt arra is, hogy az I. r. alperes előadása, mely szerint a társaságnak folyamatos bevételei voltak, önmagukban, egyéb bizonyítékok hiányában a 2009-es mérlegadatokkal szemben nem tették kétségesse a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2009. december 31. napjával történt bekövetkeztét. Rámutatott, felperes alaptalanul hivatkozott az alperesek vonatkozásában a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében felállított törvényi vélelemre, mivel arra az alperesek ügyvezetése idején hatályos számviteli törvény 153. § (1) bekezdése értelmében az adott üzleti év mérleg fordulónapjától számított 150 napon belül, azaz perbeli esetben 2011. május végéig kerülhetett sor, alperesek ügyvezetői tisztsége azonban már ezt megelőzően 2011. február hó 4. napján megszűnt. Az első fokon eljáró bíróság megállapította, hogy az I. r. alperes a megrendelt informatikai fejlesztéssel és felújítással a hitelezői érdekek elsődlegessége követelményébe ütköző módon a társaság vagyonát 7.550.000 forint összeggel csökkentette. A hitelezői érdeksérelem egyértelmű, mivel az informatikai fejlesztésre és a felújításra kifizetett 7.550.000 forint nem a hitelezői igények kielégítésére fordítódott. A bíróságnak álláspontja szerint az I. r. alperes nem bizonyította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően mindent megtett a vagyonszökkenés megakadályozása érdekében. A vezető tisztségviselő felelőssége megállapítható, ha az adósi vagyont nem a fennálló követelések kiegyenlítésére fordítja, hanem a hitelezők

szempontjából a követelésük kielégítésére nézve indokolatlan kockázatot vállal. A perbeli ingatlanban végzett felújítások, informatikai fejlesztések nem a hitelezői érdekek elsődlegességét szolgálták, a hitelezői érdekeket a rendelkezésre álló likvid forrásoknak a már fennálló követelések kiegyenlítésére történő felhasználása, és a meglévő vagyon megóvása szolgálta volna, nem pedig az újabb fizetési kötelezettséget eredményező felújítási és hálózatfejlesztési munkálatok megrendelése, és azok ellenértékének kifizetése, amely kifizetések szintén az I. r. alperes ügyvezetése alatt álló S Kft. részére történtek.

A II. r. alperes védekezésével összefüggésben az első fokon eljáró bíróságnak kifejtette, hogy II. r. alperesnek lehetősége volt a társaság vagyoni helyzetét megismernie, abban akadályozva nem volt. II. r. alperes a társaság egyik önálló cégjegyzésre jogosult ügyvezetője volt, ismernie kellett a társaság vagyoni, gazdasági, pénzügyi helyzetét, észlelnie kellett volna a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét is. Azt a magatartását, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte előtt sem végzett ügyvezetői tevékenységet, akként kell értékelni, hogy nem az ügyvezetői tisztséget betöltő személytől általában elvárható gondossággal járt el, így felróható módon megszegte ügyvezetői kötelezettségeit. Az ügyvezetői tevékenység el nem látása nem tekinthető a hitelezői érdekeknek megfelelő magatartásnak. E mulasztásával II. r. alperes is előidézte a társasági vagyon 7.550.000 forint mértékben való csökkenését. II. r. alperes akkor járt volna el a hitelezői érdekeknek megfelelően, ha a felújítási, illetve hálózatfejlesztési munkák megrendelését és elvégzését, valamint kifizetését megelőzően intézkedéseket tesz a társaság vagyonának a hitelezői követelések kielégítésére történő fordítása érdekében, megakadályozva ezzel a vagyonszökkenést. Ebből a szempontból pedig irreleváns, hogy II. r. alperes tudott-e a hivatkozott informatikai fejlesztési és felújítási munkálatokról. Amennyiben erről nem volt ismerete, ez a terhére értékelendő. A Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint II. r. alperes akkor mentesülhetett volna a felelősség alól, ha bizonyítani tudta volna, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet előálltát követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Ilyen intézkedések megtételét nem bizonyította, védekezésében csupán arra hivatkozott, hogy nem vett részt a társaság operatív ügyeinek intézésében. Olyan körülményt sem adott elő, amely objektíven akadályozta volna az ügyvezetői feladatai ellátásában. Az általa hivatkozott kölcsönnyújtás önmagában alkalmatlan annak bizonyítására, hogy vezető tisztségviselőként minden olyan szükséges intézkedést megtett, amellyel a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a társaság gazdasági életből történő jogszerű kivételét és a meglévő vagyon megóvását elérhette.

A bíróságnak indokát adta az I. és II. r. alperes által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasításának. Utalt rá, hogy az informatikai fejlesztések ideje a teljesítés igazolások alapján megállapítható volt, a társaság 2010-ben történt folyamatos működése a jogvita elbírálása szempontjából relevanciával nem bírt, és az is kétséget kizáróan megállapítható volt a II. r. alperes személyes előadása alapján, hogy II. r. alperes nem volt elzárva a társaság vagyoni helyzetének megismerésétől. Nem tulajdonított a jogvita eldöntése szempontjából annak sem jelentőséget a bíróságnak, hogy a felperes által csatolt, közzé nem tett 2010. évi beszámolóban a 2009. évre vonatkozó adatok milyen okból térnek el a közzétett 2009. évi beszámolóban szereplő adatoktól.

Az első fokon eljáró bíróságnak a vagyoni biztosíték nyújtásáról a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen az I. és II. r. alperes egyaránt fellebbezést terjesztett elő.

I. r. alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperesi kereset elutasítását, és felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

Úgy vélte, a bíróságnak a tényállást csak részben tárta fel, és abból helytelen jogi következtetést vont le. Hangoztatta, változatlanul vitatja az elsőfokú ítélet fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet

bekövetkeztéként megjelölt 2009. december 31-i időpontot, továbbá, hogy az ügyvezetői tisztsége ellátása során mindvégig a társaság és a hitelezők érdekeinek szem előtt tartásával járt el. Kifejtette, kimutatást csatolt arra nézve, hogy 2010. évben folyamatosan fejtett ki tevékenységet, és ez folytatódott 2011. év elején is. 2010. december és 2011. január hónapban is jelentős, több millió forint összegű bevételre tett szert. Csatolta a V Volán 2010. és 2011. évi árlistáját, amely részletesen tartalmazza, hogy milyen buszon, milyen felületen, mekkora díjazás ellenében lehetett hirdetni, továbbá csatolta az esztergomi helyi buszokon lévő reklámfelületek 2011. évi foglalásának listáját is. Utalt rá, hogy rendelkezésre áll a B Kft.-vel 2010 decemberében kötött szerződés is, annak fellelt tervezeti példánya, valamint az ezzel kapcsolatos email levelezés, amelynek alapján a cég által bérelt felületeken albérlet útján tervezte a hasznosítást. Hangsúlyozta, hogy folyamatosan fejtett ki tevékenységet 2010. évben a reklámfelületek értékesítése és a társaság eredményes működése érdekében. A felperes által megjelölt mérlegadatok egy konkrét időpont tekintetében adnak képet a cég helyzetéről, amely az adós társaság által kifejtett tevékenység alapján „téves képet fest”. A reklámfelületek megszerzése érdekében bérleti, illetve egyéb szerződéseket kötött elsősorban Volán társaságokkal, amelyben foglalt díjakat az érintett cégek kiszámlázták az A M Kft. „f.a.” felé. A reklámfelületek értékesítése nyilvánvalóan későbbi időpontra esett a bérleti szerződések megkötésénél, és annak díjának érvényesítéséhez képest. Ennek következménye volt, hogy egy adott időpontban a kötelezettségek összege jelentős mértékű volt. Sérelmezte, hogy a fenti tény előadásainak alátámasztására előterjesztett és felajánlott bizonyítási indítványát a B Volán Zrt. megkeresésére az elsőfokú bíróság elutasította. A hitelezői érdeksérelmet megvalósító informatikai fejlesztéssel és felújítással összefüggően azt hangoztatta, hogy az informatikai fejlesztés terve 2009. év elejétől folyamatosan napirenden volt. A fejlesztés támogatására uniós pályázatot kívánt igénybe venni, a pályázatot előkészítette, annak benyújtása nullás adóigazolás hiányában maradt el. Miután tudomást szerzett arról, hogy 2010-ben ismételten lesz pályázat kiírva e célra, ekkor kezdett bele a fejlesztésbe, és került sor a szerződés megkötésére „emlékezete szerint” 2010. év elején. Sérelmezte, hogy az informatikai fejlesztés mibenlétének igazolása érdekében indítványozott tanú kihallgatásra irányuló bizonyítási indítványa ugyancsak elutasításra került. A teljesítés igazolás azonban csak az adott munka elkészültének időpontjára ad iránymutatást, a megrendelésre, a munka megkezdésének időpontjára, a teljesítés intervallumára nem szolgál bizonyítékkal. Úgy vélte, mindezek következtében a tényállás nem került teljes körűen feltárára. A szerződések megkötésére akkor került sor, amikor a társaság alkalmazottai még foglalkoztatva voltak, és ekkor a tárgyi eszközök értékesítése sem történt meg. Az informatikai fejlesztés a társaság gazdaságosabb működése érdekében történt, lényege pedig az volt, hogy a társaság fő profilját képező buszreklámok kereskedelme egy új programon keresztül, kevesebb alkalmazott bevonásával is megvalósítható legyen. Kifogásolta az erre irányuló állítása alátámasztására indítványozott tanúkihallgatás, mint bizonyítási indítvány elutasítását is. Arra is utalt, hogy az ingatlanban eszközölt egyéb felújítási munkálatok elvégzésének szükségessége a megelőző téli időszak alapján elkerülhetetlen volt. Mivel a bérbeadóval ezen kérdésekben nem tudott megállapodni, így a korszerűsítés megvalósítását vállalta a cég működése érdekében. A kivitelezést szintén 2010. év tavaszán kezdte el megvalósítani, mivel hosszú távra tervezte az iroda bérletét, azt kedvező feltételekkel bérelte, és a bérlemény a város központjától nem messze volt található. 2010. év tavaszán tehát még hosszú távra tervezte az ingatlanban való maradását, cégekkel, önkormányzatokkal, szervezetekkel folytatott tárgyalásokat, amelyek az új megrendelések lehetőségét prognosztizálták.

A II. r. alperes elsődlegesen - szükség szerint a Pp. 249. § (2) bekezdésének megfelelő alkalmazásával - az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását, és a vagyoni biztosítékadási kötelezettség mellőzését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, a Pp. 252. § (2), vagy (3) bekezdésének szükségszerű alkalmazásával, és az első fokon eljáró törvényszék új eljárásra és újabb határozat meghozatalára történő utasítását, valamint a felperes

perköltésben való marasztalását kérte.

Az volt az álláspontja, hogy az ítélet hiányos tényállás rögzítésével, az irányadó jogszabályi rendelkezések kiterjesztő és helytelen értelmezésével vont következtetést arra nézve, hogy az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el. Utalt rá, hogy 2008. évben ismerkedett meg I.rendű alperes nevenal üzletviteli tanácsadási szolgáltatások nyújtása, és gazdasági társaságok alapítása céljából. A társaság működésének és tőkeigényének a biztosítása céljából 2009. augusztus 3. és november 3. között több részletben nyújtott kölcsönt a társaság és I. r. alperes részére, mivel ez a társaság működéséhez elengedhetetlen volt - az I. r. alperes nyilatkozata szerint - és a testvére révén korábban befektetett eszközök teljes elvesztését eredményezhette volna a további tőkebevonás elmaradása. Állította, hogy testvérenek (S J-nak) teljes körű rálátása volt a társaságnál fennállt tagsági és vezetői tisztségviselői jogviszonyára, így tanúkénti kihallgatásának mellőzése az ítélet ténybeli megalapozatlanságát eredményezte. Idézte a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését, valamint az elsőfokú ítélet 7. oldalán rögzítetteket, mely álláspontja szerint egyértelműen és kétséget kizáróan alátámasztja, hogy ügyvezetőként közrehatása nem mutatható ki a vagyonsökkenésben. Utalt a Gt. 30. § (1) bekezdésében foglaltakra is, mely szerint a társaság felelős azért a kárért, amelyet vezető tisztségviselője e jogkörében eljárva harmadik személynek okozott. Ugyanezen jogszabályhely a belső felelősség tekintetében az egyetemlegességet kizárólag az együttes képviselet, illetve a testületi vezetés esetén tartja fenn. Jelen esetben, mivel az I. r. alperes önálló képviseleti joggal rendelkezett, így önállóan járhatott el a jóváhagyása, tudomása és közreműködése nélkül. A Cstv. megfogalmazása kifejezetten a károkozás oldaláról közelíti meg az ügyvezetői felelősség kérdését. A közös károkozás és a későbbi egyetemleges marasztalás megállapítása szempontjából követelmény, hogy a több károkozó között bizonyos akarategység álljon fenn, a károsodásra vezető folyamatnak jogi okból elválaszthatatlannak kell lennie. Hangsúlyozta, részéről egyetlen okiraton sem található aláírás, mivel a társaságot soha nem képviselte egyetlen jogügyletben sem. Úgy vélte, hogy az I. r. alperessel szembeni felelősség személyére történő kiterjesztése, egyfajta kollektív felelősséggé értelmezhető, annak ellenére, hogy a polgári jogi felelősség megítélésének alapját az egyénenként külön értelmezendő és vizsgálendő felróhatóság képezi. Tévesnek tartja azt a kiindulópontot is, hogy 2009. december 31. napján észlelnie kellett volna a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, mivel a 2009. július 9. napján kötött albérlési szerződés időpontjában a társaságnak még nem volt az ügyvezetője, az albérlési jogviszony a tisztsége keletkezése előtt létesült. Az ítélet a tárgyév utolsó napjához köti a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét, és ezt egy olyan jogviszonyra alapítja, amely az ügyvezetői tisztsége keletkezését megelőzően jött létre. Kifejtette, nem minősíthető kellő gondosság elmulasztásának az a körülmény sem, hogy előzetesen nem szerzett tudomást az I. r. alperes által önállóan kötött ügyletekről, ugyanis ezekről kizárólag az éves beszámoló elfogadásakor lett volna módja tájékoztatást kapni, azonban erre nem került sor. Az ügyletkötések előzetes, a legfőbb szerv általi jóváhagyását igénylő rendelkezést sem a hatályos szabályozás, sem pedig a létesítő okirat nem tartalmaz, ezáltal a személyéhez hasonló vezető tisztségviselőnek csak utólagos tájékozódásra van módja. Felhívta a figyelmet arra, hogy a felperes által alkalmazott kiterjesztő értelmezést fogadta el a törvényszék a társaság gazdálkodását, működését érintő „figyelemmel kísérés” rögzítésekor, amely - álláspontja szerint - ténylegesen egy olyan ellenőrzési kötelezettség megfogalmazását jelenti, amelyet a hatályos jogi szabályozás nem ír elő. Az ügyvezetőknek nincs olyan törvényi kötelezettsége, hogy a másik ügyvezető tevékenysége tekintetében ellenőrzési, vagy felügyeleti jogkört gyakoroljon. A hatályos Gt. 33. § (1) bekezdése az ügyvezetés tevékenységének ellenőrzése céljából felügyelőbizottság létrehozatalának lehetőségét, míg a számviteli törvény szerinti beszámoló jogszabályoknak való megfelelése céljából könyvvizsgáló választására ad lehetőséget. Mindkét tisztség a gazdasági társaság működésének, tulajdonosi és közérdekvédelmi ellenőrzése cím alatt került szabályozásra, szemben az egymással mellérendeltségi jogviszonyban álló vezető tisztségviselőkkel. A Gt. 22. § (4) bekezdésére utalva

kifejtette, hogy a vezető tisztségviselő a feladatát önállóan látja el. E minőségében csak a jogszabályoknak, a társasági szerződésnek, valamint a társaság legfőbb szerve határozatainak van alávetve, és - a (4) bekezdésben foglaltak kivételével - a gazdasági társaság tagjai (részvényesei) által nem utasítható. E jogszabályhely értelmében a vezető tisztségviselők önállóan; a jogszabályoknak, a létesítő okiratnak és a legfőbb szerv határozatainak alávetve - fő szabály szerint - a tag(ok) által nem utasítva járnak el. A Gt. nem teszi lehetővé a másik vezető tisztségviselő általi utasításadás, illetve a másik vezető tisztségviselő általi döntésre alapozott eljárást. Értelmezhetetlen az a felperesi álláspont, és erre az elsőfokú határozat sem ad magyarázatot, hogy milyen módon is kellett volna eljárnia a II. r. alperesnek.

Sérelmezte, hogy az ítélet 8. oldalán egyrészt megállapításra került, hogy a II. r. alperes akkor járt volna el a hitelezői érdekeknek megfelelően, ha a felújítási, illetve hálózatfejlesztési munkák megrendelését és elvégzését, valamint kifizetését megelőzően intézkedéseket tesz a társaság vagyonának, a hitelezői követelések kielégítésére történő fordításáról, megakadályozva ezzel a vagyonsökkenést, másrészt kettő mondattal később annak rögzítése is megtörténik, miszerint „irreleváns, hogy a II. r. alperes tudott-e a hivatkozott informatikai fejlesztési és felújítási munkálatokról”. Álláspontja szerint az ítéletnek ez a felelőssége megállapítása szempontjából kiemelkedő jelentőségű megállapítása okszerűtlen és ellenmondásos. Az ítélet indokolása előír egy zsinórmértéket, amely mentén kellett volna eljárnia, ugyanakkor lényegtelennek tartja az adott munkálatok tényéről történő tudomásszerzést, ily módon megalapozottan vetődik fel a kérdés, hogy miként lehet intézkedést elvárni olyan kérdésben, amelyről nincs tudomása. Utalt rá, hogy a törvényszék a 15. sorszámú végzésében határozta meg a peres felek által bizonyítandó tényeket, melyek körében a felperes terhére írta elő annak bizonyítását, hogy II. r. alperes nem kísérté figyelemmel az adós gazdálkodását, ennek folytán nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt el, amely miatt a kereseti kérelem szerinti mértékű vagyonsökkenésért felelősséggel tartozik. Megítélése szerint a felperes e bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, a felperes által nem bizonyított tény a törvényszék mégis a terhére bizonyítottanak fogadta el. Továbbá a törvényszék úgy ítéli meg, hogy a felperes nem tett eleget a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet beállta időpontjának bizonyítására vonatkozó kötelezettségének sem, amely hiányosság ellenére az ítélet 2009. december 31. napjában jelölte meg ezt az időpontot. Annak ellenére, hogy a felszámolási kérelem előterjesztésére 2010. október 13. napján került sor, ahogy erre az elsőfokú eljárásban is hivatkozott, a felszámolási kérelem szerinti 2010. július 9. és 23. közötti megrendelések ellenszolgáltatása teljesítésének elmaradása képezte a kérelem alapját. Ily módon téves és jogilag megalapozatlanul kiterjesztő az ítéletnek az a megállapítása, amely olyan időpontban jelöli meg a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet beálltát, amikor a fizetésképtelenség későbbi megállapítására alapot szolgáltató szerződéses jogviszony még nem jött létre. Álláspontja szerint további jogi aggályt jelent a „terhére kiosztott” bizonyítási kötelezettség és annak értékelése. A 15. sorszámú végzés 2. bekezdése a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet beálltával, valamint az azt követő intézkedések megtételével, kezdeményezésével kapcsolatos bizonyítási kötelezést fogalmazott meg az alperesek irányában. Ezt idézve kifejtette, hogy a 2014. augusztus 26. napján kelt előkészítő iratában részletes ténybeli és jogi okfejtést adott elő a védekezése alátámasztása érdekében, ugyanakkor bizonyítási indítványokat is előterjesztett, amelyeket a törvényszék kivétel nélkül elutasított. Hangsúlyozta, az első fokon eljáró bíróság ítéletében nem értékelte azt a körülményt, hogy a társaság legfőbb szerve határozatának kezdeményezése sem vezethetett volna eredményre, tekintettel arra, hogy egyrészt 50%-os szavazati aránnyal rendelkezve, még a vonatkozó információk esetleges rendelkezésre állása esetén sem tudott volna valós ráhatást gyakorolni a társaság működésére. Másrészt 2009 júliusától 2011 februárjáig a tagi struktúra az ügyvezetők személyével megegyezett, vagyis egy esetleges legfőbb szervi üléstől sem lett volna több eredmény elvárható. A tényleges ráhatása a társaság működésére tehát látszólagos volt. Megítélése szerint a törvényszék bizonyítási eljárásának ellentmondásos jellegét az a körülmény is

igazolja, hogy a már hivatkozott 15. sorszámú végzésben egyrészt felhívást fogalmazott meg a felperes által csatolt egyes okirati bizonyítékok (a 2010. és a 2009. évi beszámoló adateltéréseinek) alperesek általi megmagyarázására, amelyre válaszul részletes okfejtéssel hárította át a bizonyítási kötelezettséget a felperesre. Mivel a felperes az állításait alátámasztani nem tudta, így megítélése szerint a törvényszéknek ezt a felperes terhére kellett volna értékelnie. Hangsúlyozta, hogy a kereset alapjául szolgáló Cstv. 33/A. § által tartalmazott hitelezői érdekek elsődlegességének szükségessége általános (elvont) mérce, amelynek tartalmát a jogalkotó részletesen nem szabályozta. Az absztrakt norma konkrét esetben történő alkalmazása nem járhat azonban kiterjesztő értelmezéssel, az irányadó tartalom a hatályos jogszabályok tartalmából kerülhet levezetésre.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Érvelése szerint az I. r. alperes vitatja ugyan a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2009. december 31. napjával történő bekövetkeztét, azonban a 2009. évre vonatkozóan közzétett egyszerűsített éves beszámoló tényadataival szemben az adós cég gazdasági helyzetére megalapozott következtetés levonására alkalmas bizonyítékot nem szolgáltatott. Az általa csatolt iratok (tervezett kampányok kimutatása, árlisták, szerződéstervezetek) az adós társaság likviditási helyzetének megítélése szempontjából irrelevánsak. A mérlegadatokra vonatkozó I. r. alperesi állítás, miszerint az téves képet fest a társaság által kifejtett tevékenység vonatkozásában, ellentétes a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 4. § (2) bekezdésében megfogalmazott számviteli alapelvvel, mely szerint a beszámolónak megbízható és valós összképet kell adnia a gazdálkodó szervezet vagyonáról, annak összetételéről (eszközairól és forrásairól), pénzügyi helyzetéről és tevékenysége eredményéről. Az első fokon eljáró törvényszék megalapozottan döntött a bizonyítási indítványok elutasítása tárgyában is, mivel azt az I. r. alperes által állított tényt, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően is folytatta az A M Kft. a tevékenységét, senki nem vitatta. Hangsúlyozta, hogy a fizetéseképtelenség időpontját a 2009. évre közzétett egyszerűsített éves beszámoló adataival támasztotta alá, ezen időponttól eltérő időpontot alperesek nem jelöltek meg, és nem is bizonyítottak. Kifejtette, nem vitatható, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adós fióktelepéül szolgáló, idegen ingatlanon végzett felújítási munkálatok elvégzettetése olyan feltételekkel, hogy azokat az albérelő csak saját költségére végeztetheti el, és ezen saját költségek megtérítését az albérleti szerződés megszűnése esetén nem követelheti, ráadásul a munkálatok elvégzésére - a rendelkezésre álló és a keresetlevélhez csatolt bizonylatok alapján - már a határozott idejű albérleti szerződés lejártát követően került sor, nem a hitelezői érdekeket szolgálta. A felújítási munkálatok kifizetett ellenértékével az adós cég vagyona egyértelműen csökkent. Az informatikai fejlesztések tekintetében ugyancsak kétséget kizáróan megállapítható, hogy azok megkezdésére is a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően került sor, az nem hitelezői érdekeket szolgált, az adós vagyona az erre fordított összeggel ugyancsak csökkent. Ezt nyilvánvalóan az I. r. alperes által feljárnított, az informatikai fejlesztések mibenlétének igazolását szolgáló bizonyítás sem tudta volna cáfolni. Kiemelendőnek tartja továbbá felperes azt a tényt, hogy az A M Kft. valamennyi tárgyi eszköze 2010. év végéig értékesítésre, az idegen ingatlanon végzett beruházás pedig selejtezésre került. Ez a 2010. évi egyszerűsített beszámolóból, valamint az adós cég 2010. évi főkönyvi kartonjából megállapítható volt. Az adós által végzett beruházások ilyen körülmények között még egy fizetőképessé vállalkozás vonatkozásában is ésszerűtlen kockázatvállalásnak minősülnek.

A II. r. alperes fellebbezésében foglaltakra utalva felperes arra mutatott rá, hogy II. r. alperes a fellebbezésében is következetesen arra az álláspontra helyezkedik, hogy mivel ő nem tett semmit, nem vett részt semmiben, és nem írt alá semmit, így nem mutatható ki ügyvezetői közrehatása a társaság vagyonának csökkenésében, ezért nem is felelős. Érvelésében azonban figyelmen kívül hagyja azt a minden vezető tisztségviselő számára alapvető követelményt, melyet a II. r. alperes által

is idézett Gt. 30. § (2) bekezdése akként fogalmaz meg, hogy a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal kötelesek ellátni. Az általában elvárható magatartás pedig nyilvánvalóan nem a „nemtevést” jelenti. Felperes e körben hivatkozik a Legfelsőbb Bíróság Gfv.IX.30.249/2010. számú ügyben hozott, EBH. 2011/2326. számon közzétett ítéletére, melyből idézve azt a következtetést vonja le, hogy II. r. alperesnek a felelősség egyetemlegessége kapcsán írt okfejtése téves jogértelmezésen alapul, hiszen az általa is idézett, a Gt. 30. § (1) bekezdése csak azt rögzíti, hogy az együttes képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselők, illetve testületi ügyvezetés - a vezető tisztségviselők gazdasági társasággal szembeni - kártérítési felelőssége a Ptk. közös károkozásra vonatkozó szabályai szerint egyetemleges. E rendelkezés azt deklarálja, hogy együttes képviselet esetén a felelősség egyetemleges, de a II. r. alperes hivatkozásával ellentétben nem zárja ki annak megállapíthatóságát, önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetők esetében. Felperesi vélekedés szerint tehát a nemtevést hangsúlyozó II. r. alperes maga bizonyította a felelősségének fennállását. Az arra való hivatkozása, hogy az A M Kft. tulajdonosi struktúrája az ügyvezetők önálló képviseleti joga mellett a társaság legfőbb szervének összehívása esetén sem tudott volna valós ráhatást gyakorolni a társaság működésére, ugyancsak nem mentesíti a felelősség alól. A taggyűlés eredménytelenségére ugyanis csak akkor hivatkozhatott volna alappal, ha legalább megkísérelte volna annak összehívását. Felperesi érvelés szerint mivel II. r. alperes maga állította, hogy nem tett semmit, ezt az általa felajánlott bizonyítás keretében a testvére, S J sem tudta volna markánsabban igazolni. Ilyen körülmények között a bizonyítási indítvány elutasítása az eljáró bíróság részéről nem eredményezte a tényállás felderíthetlenségét és az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát. A II. r. alperes továbbá fellebbezési okfejtésében figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy a fizetéseképtelenség fogalma nem azonos a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzettel. Az A M Kft. 2009. évi beszámolójának adataiból pedig minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy a társaság likvid pénzeszközei alig a felét tették ki a rövid lejáratú kötelezettségeinek, azaz fennállt annak a veszélye, hogy a társaság az esedékességkor nem fog tudni eleget tenni a kötelezettségeinek. A II. r. alperes által jelzett 2010. október 13-i időpontban az adós gazdasági társaság pedig már egyértelműen fizetéseképtelen volt, hiszen a felszámolási kérelmet benyújtó hitelezőjének már korábban lejárt esedékességű számláját nem egyenlítette ki. A felperes tehát hiánytalanul bizonyította az elsőfokú eljárás során az alpereseknek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét megalapozó tényeket, melyekkel szemben az alperesek sem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet és annak időpontja bekövetkeztével, sem az ezt követő, a hitelezői érdekek elsődlegessége szerinti eljárásokat igazoló bizonyítást sem tudtak még felajánlani sem.

A fellebbezések nem alaposak.

A törvényszék az irányadó tényállást helyesen állapította meg, és helytálló az abból levont, az alperesek felelősségét megállapító és vagyoni biztosíték nyújtására kötelező jogkövetkeztetése is.

Az alperesek fellebbezésében felhozottak nem tartalmazzak a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltak szerint megengedett olyan új tényt vagy bizonyítékot, amely alapot adna az elsőfokú bíróság helytálló ítéletének a megváltoztatására.

A Fővárosi Ítéletábra ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - utalással a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra - helyes indokai alapján helybenhagyta.

A fellebbezésekben foglaltakra figyelemmel azonban a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá. A Cstv. 33/A. §-a alapján indított perben a felperest terheli - egyebek mellett - annak bizonyítása, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet mely időpontban következett be, továbbá az is, hogy

az alperesek ügyvezetői magatartása folytán milyen mértékben csökkent az adós vagyona.

I. r. alperes fellebbezésében változatlanul vitatja az elsőfokú ítéletnek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztéként megjelölt 2009. december 31-i időpontot, azonban a 2009. évre közzétett egyszerűsített éves beszámoló adataival szemben az adós cég stabil, működőképes gazdasági helyzetét alátámasztó bizonyítékot nem szolgáltatott. Tény, hogy az A M Kft. 2009. évet követően a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után is folytatta a tevékenységét, a fellebbezéshez mellékelte szerződéstervezetek, árlisták és tervezett kampányok kimutatása azonban a társaság likviditási helyzetének megítélése szempontjából - ahogy erre felperes is helyesen utalt a fellebbezésre tett ellenkérelmében - jelentőséggel nem bírnak.

Alap nélkül érvel I. r. alperes fellebbezésében azzal, hogy a 2009. évi mérlegadatokat téves képet festenek a társaság helyzetéről. A felperes által szolgáltatott mérlegadatokat valóban egy konkrét időpontra vetítetten adnak képet a társaság helyzetéről, de a mérlegadatoknak a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 4. § (2) bekezdésében foglalt számviteli alapelv szerint megbízható és valós összképet kell adnia a gazdálkodó szervezet vagyonáról, annak összetételéről, pénzügyi helyzetéről és a tevékenysége eredményéről.

Tévesen tulajdonít jelentőséget I. r. alperes annak is, hogy az informatikai fejlesztés terve 2009. év elejétől folyamatosan napirenden volt, mint ahogy az sem bír relevanciával, hogy a fejlesztés támogatására uniós pályázatot kívánt igénybe venni, a pályázatot előkészítette, annak benyújtása a nullás adóigazolás hiányában maradt el, továbbá, hogy az informatikai fejlesztés a társaság gazdaságosabb működése érdekében történt. Ezért a mindezek alátámasztására indítványozott bizonyítást alappal utasította el az első fokon eljáró bíróságnak. Rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy a bíróság mellőzheti a fél által felajánlott bizonyítást, ha úgy mérlegeli, hogy annak elrendelése a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen. (Pp. 3. § (4) bek.) A bizonyítás mellőzése csupán akkor valósít meg lényeges eljárási szabálysértést, ha az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítást nem folytat le a bíróság.

Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla a bíróságnak azzal az álláspontjával is, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adós fióktelepéül szolgáló idegen ingatlanon végzett felújítások elvégeztetése olyan szerződési feltételek mellett, hogy azokat az albérelő csak saját költségére végeztetheti el, és ezen költségek megtérítését az albérleti szerződés megszűnése esetén sem követelheti, nyilvánvalóan nem szolgálta a hitelezői érdekeket. A felújítási munkálatokra kifizetett ellenértékkel az adós cég vagyona csökkent, mint ahogy az informatikai fejlesztések tekintetében is kétséget kizáróan megállapítható a vagyonsökkenés, különös figyelemmel arra az alperesek által sem cáfolt tényre, hogy az A M Kft. „f.a.” tárgyi eszközei 2010. év végéig értékesítésre, az idegen ingatlanon végzett beruházás pedig selejtezésre került, ami a 2010. évi egyszerűsített beszámolóban, valamint az adós társaság 2010. évi főkönyvi kartonjából is megállapítható volt.

A II. r. alperes fellebbezésével összefüggésben a másodfokú bíróság azt emeli ki, hogy a csődtörvény a vezető felelősség alóli mentesülése tekintetében exkulpációs szabályt iktatott a törvénybe. Ennek értelmében pedig a vezető akkor mentesül, illetve mentesülhet a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. A vezető tisztségviselők egyetemlegesen felelnek, a vezető tisztségviselő annak bizonyításával mentheti ki magát, hogy a helytelen, a vagyonsökkenést előidéző ügyvezetői tevékenység neki nem felróható, és mindent megtett annak megakadályozása, illetve a hitelezők veszteségeinek csökkentése érdekében. Az általa a fellebbezésében ennek bizonyítására előadottak

azonban a felelőssége kimentéséül nem szolgálnak. Az a hivatkozása, hogy ügyvezetőkénti közrehatása a vagyonsökkenésben nem mutatható ki, továbbá, hogy előzetesen nem szerzett tudomást az I. r. alperes által önállóan kötött ügyletekről, melyekről kizárólag az éves beszámoló elfogadásakor lett volna módja tájékoztatást kapni, nem mentesítik a felelősség alól, inkább annak alátámasztásául szolgálnak. Mint ahogy az sem foghat helyt, hogy nem volt lehetősége a társaság működésére tényleges befolyást gyakorolni. Az ügyvezetői tevékenység az üzletszerű gazdasági tevékenység eredményessége érdekében folytatott folyamatos tevékenységet jelent. E vezetői tevékenység ellátásának hiánya eleve felveti és megalapozza a felelősségét. A taggyűlés összehívásának eredményességére pedig alappal csupán akkor hivatkozhatott volna, ha bizonyítja, hogy annak összehívása érdekében a szükséges intézkedéseket megtette, és a taggyűlésen legalább megkísérelte megakadályozni a hitelezői követelések csökkenését eredményező vagyronvesztést.

Egyetértett továbbá a másodfokú bíróság a felperessel a tekintetben is, hogy a II. r. alperes felelősségének egyetemlegességét érintő okfejtése téves jogértelmezésen alapul. A Gt. 30. § (4) bekezdése csupán az együttes képviselőlet esetén rögzíti a felelősség egyetemlegességét, de nem zárja ki annak megállapíthatóságát önálló képviselőleti joggal rendelkező ügyvezetők esetében. Téves továbbá II. r. alperesnek az a fellebbezési érvelése is, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2010. október 13-i időpontban, akkor következett be, amikor az A M Kft. ellen a felszámolási kérelmet előterjesztették. A fizetéseképtelenség fogalma nem azonos a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzettel. Míg a Cstv. 27. § (2) bekezdésében szabályozott fizetéseképtelenség pénzforgalmi szemléletű - azaz az ott szabályozott bármely feltétel megvalósulása esetén az adós, függetlenül a fizetési szándékától, képességétől, tényleges vagyontól, fizetéseképtelennek minősül -, addig a fenyegető fizetéseképtelenség esetén annak van szerepe, hogy az adós a fennálló tartozásait azok esedékességekor képes-e kiegyenlíteni. Ha erre elegendő pénzeszköz hiányában nem képes, úgy a fenyegető fizetéseképtelenség fennáll akkor is, ha az adós tényleges vagyona egyébként fedezetet nyújtana a lejárt tartozásai kiegyenlítésére. Az adós képviselőinek tehát folyamatosan figyelemmel kell kísérnie a társaság lejárt tartozásai mellett a készpénz rendelkezésre állását is. Az A M Kft. 2009. évi beszámolójának adatai pedig kétséget kizáróan azt bizonyították, hogy a társaság likvid pénzeszközei jóval a rövid lejáratú kötelezettségei alatt maradtak, azaz már ez időpontban fennállt a veszélye annak, hogy a társaság - azok esedékességekor - nem lesz képes eleget tenni a fizetési kötelezettségeinek. Mivel felperes az elsőfokú eljárásban bizonyította az alperesek egyenkénti felelőssége megállapításához elengedhetetlen feltételek megvalósulását, melyekkel szemben az alperesek sem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának bekövetkeztével összefüggő előadásukat, sem pedig az ezt követően megvalósított hitelezői érdekek elsődlegessége szerinti eljárásukat nem bizonyították, ezért felelősségük a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján megállapítható.

Az alperesek fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült, az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés c) pontja alapulvételével megállapított másodfokú eljárási illetéket és a jogi képviselőleti költségeiket maguk viselik, megfizetni tartoznak továbbá a felperes jogi képviselőletével felmerült költséget, melynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM r. 3. § (3) és (5) bekezdései alapján, hivatalból, mérlegeléssel állapította meg.

Budapest, 2015. március 25.

. Hunyady Mariann s.k.

a tanács elnöke

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
előadó bíró

. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző